

EGY

Texas állam, USA

Adelita olyan gyorsan tért magához, mint akin átszágulzott az expresszvonat. Egyik pillanatban még ájultan feküdt, a következőben már teljesen éber volt. Minden átmenet nélkül.

Hirtelen kipattantak a szemei, a valóság pedig megrohanta az érzékszerveit. Az azért eltartott egy kis ideig, míg a környezetét is tisztán látta. Nejlonfüggöny csapkodott az ablak előtt, egy árny haladt el mögötte. Hallotta odakint a Coca-Cola-automata és a jégadagoló hangját, ahogy az árny jeget vett ki egy vödörbe. Adelita ott feküdt a franciaágyon, a koszos ágyneműn, az ágy mellett egyszerű, műanyag éjjeliszekrény állt. Meg sem kellett néznie, tudta, hogy a felső fiókban ott van egy Biblia. Ez egy ócska motel, valami isten háta mögötti helyen. Hogy került ide?

Adelita nem tudott olyan gyorsan felállni, amilyen gyorsan felébredt. Súlyos fáradtság nehezítette el a csontjait, a végtagjait. Mivel korábban az egészségügyben dolgozott, szakszerűen megvizsgálta magát. A lábain és a karjain karcolások és zúzódások sorjázta; a körmei véresek voltak. Reszketett a keze és a válla. A szíve majd kiugrott a mellkasából.

Ujjait a csuklójára illesztette: a pulzusa biztosan száz felett volt. A szobában félhomály uralkodott, mégis fényes foltok úsztak a szeme előtt. Ha nem tudta volna, hogy ez lehetetlen, arra gon-

dolt volna, hogy kétnapos ivászatot van túl, és most másnapos. De annak ellenére, hogy voltak sötét foltok az emlékezetében, Adelita tisztában volt vele, hogy nagyon régóta nem ivott alkoholt. Mi a fene történt vele?

– A picsába!

Ki volt ez? A szíve fájdalmas kétségbeeséssel ütött egyet a mellkasában. A hang, a halk morgás, egy férfié volt, és a fürdőszobából hallatszott. Az ágyból nem látott be a fürdőszoba ajtaja mögé, így azt sem látta, hol a hang gazdája, és a leghalványabb fogalma sem volt róla, kihez is tartozhat. Jó néhány arc, főleg nőké, rémlett fel előtte: *Elinor... Maddie... Claire... Yukio*. Ezekkel a nőkkel volt együtt, ismerte őket. De hogyan? Hol? A gondolatok ott kavargtak a fejében, miközben összpontosítani próbált, de túl fáradt volt hozzá.

Adelita gyors mozdulattal felállt az ágy mellett, és két-három bizonytalan lépést tett mezítláb, mint egy újszülött csikó. Körülnézett a szobában, hogy van-e valami, amit fegyverként használhatna. Nem is kellett sokáig keresgélnie, az olcsó komódon egy 1873-as Single Action Army Colt hevert, hideg acélja ott csillogott a lámpafényben. A nő felkapta, valamivel jobban érezte magát a fegyver súlyával a kezében. Az apja is a Coltokat kedvelte, tartott is egyet a pult alatt a kocsijában, egy puskával együtt. Ernesto García mindig azt hajtogatta Adelitának és ikernővéreinek, hogy minden civilizált nemzetnek be kellene tiltania a lőfegyvereket. De arra is rámutatott, hogy az Egyesült Államok messze volt attól, hogy civilizált legyen. Ernesto ahhoz is ragaszkodott, hogy a lányok megtanuljanak lőni.

Adelita ellenőrizte, meg van-e töltve a fegyver, és a fürdőszoba felé botladozott. Szeretett volna egy pillantást vetni az ismeretlen férfira, mielőtt felfedi a kilétét előtte. Az ajtórésen bekukucskálva egy másik pisztolyt látott, ott árválkodott a mosdón, mint egy flakon borotvahab. A csap mellett, ahol a szappan szokott lenni, egy bontott üveg Jack Daniel's állt, a fele már hiányzott.

Egy fehér fickó ült a kád szélén.

Háttal ült a nőnek, de Adelita még ülő helyzetében is látta rajta, hogy nem lehet valami magas, olyan százhetvenöt centi körül lehetett, alig pár centivel magasabb, mint ő. Meztelen felsőteste vékony volt, de a vállai szélesek. A nő meg tudta volna számolni a bordáit és a bőre alatt kidudorodó izmokat. Bár nem volt magas, erős volt és fiatal. Alig lehetett harminc – vagyis egy jó tízessel fiatalabb nála. A fekete nadrágját annyira letolta, amennyire csak tudta anélkül hogy kilógjon a segge. A padlón egy fekete, vállán arany rendfokozatokkal díszített ing feküdt félredobva. A férfi fényes és ápoltságának a vécé mellett hevert; szőke haja rövidre nyírt. Szősziben még félmeztelenül is volt valami félreérthetetlenül katonás.

Az Őrség tagja volt.

Elfordult, hogy hozzá tudjon férni az oldalán lévő sérüléshez, a csípője fölött. Lőtt sebnek tűnt, egy bemeneti és egy kimeneti nyílással. A férfi megpróbálta maga bevarrni, de az elhelyezkedése miatt nem volt könnyű helyzetben. Adelita a sürgősségin a lőtt sérültek mellett szerzett tapasztalata alapján tudta, hogy Szőszinek szerencséje volt, még ha ő valószínűleg nem is érezte így. Még a kis méretű lőtt sebek is rohadtul fájnak. A férfi újra felnyögött, megragadta a mosdón lévő üveget, és fintorogva meghúzta.

Adelita meztelen lábával berúgta az ajtót.

– Te meg ki a fasz vagy?

Felemelte a fegyvert, amikor a férfi felé fordult. Az arca láttán azonban Adelitát akarata ellenére is megrohanták az emlékek, amiktől összezavarodott.

A szőke őrszem egyenesen felé rohant.

Leengedte a fegyvert, és ahogy megtántorodott, belekapaszkodott az ajtófélfába.

Olyan érzés volt, mint amikor előretekerik a filmet, mintha két létsík között mozgott volna iszonyú gyorsasággal.

A motelszobában Szősz elindult felé.

– Ne!

Adelita túl későn figyelmeztette, bár a férfi nem próbálta elvenni tőle a fegyvert. Bütykös kezeivel megragadta a nő derekát, hogy lecsillapítsa. A nő agyán képek sora vágtatott keresztül.

A saját ökle, amint jelzőfényként világít.

Aztán ahogy Szöszi mellbe vágja egy fehér fényoszlop, és összeesik, mintha egy faltörő kos találta volna el.

Adelita ellökte magától a férfit, és újra felemelte a fegyvert, az ujja a ravaszon állapotodott meg. Szemügyre vette a Szöszi fülére száradt vért, a felrepedt ajkát. Egy kicsit megszedült, amikor a felismerés elért az agyáig.

– Ezt én tettem veled.

Szöszi bólintott.

– ...börtönben voltam.

– Hát ja. A texasi Názáretben lévő Miasszonyunkban.

Adelita felnevetett, miközben megvilágosodott.

– Akkor ez egy szökés. Nem én vagyok a te túsod, hanem te vagy az enyém.

Szöszi elfintorodott.

– Nem igazán.

– Ez meg mit jelentsen?

– Ha tényleg a túsod lennék, szerinted nem léphettem volna le, míg alszol, és nem hoztam volna a nyakadra egy csomó őrszemet?

A nő fáradt agya lassan összerakta a dolgokat. A férfinak igaza volt.

– Szóval megléptem... te meg velem jöttél.

– Aha.

Szöszi ellépett mellőle, és egy kicsit megtántorodott – hogy a bourbontól vagy a fájdalomtól, azt Adelita nem tudta eldönteni. A férfi mindkét kezével a mosdóra támaszkodott, szemmel láthatóan kimerült. Még mindig zavaros volt az egész. Miért menekülne el egy őrszem egy supermax börtönből egy boszorkánnyal? Ő sza-

bad volt. Simán kísétálhatott volna a műszakja végén. Semmi szüksége nem volt rá, hogy itt legyen vele.

– Ne mozdulj! – Adelita igyekezett némi fenyegető színt csempészni a hangjába.

De Szöszi a fürdőszobai tükörben farkasszemét nézett a nővel.

– Mindketten tudjuk, hogy nem fogsz lelőni. Egyébként, köszü. Adelita meglepetten bámult vissza a férfira.

– Ööö... szóra sem érdemes?

Látta magát a tükörben, ahogy leengedi a fegyvert, és akkor döb-bent rá, hogy csak fehérneműt visel. Gyakorlatilag meztelenül állt ott. A férfit sem izgatta, hogy nem volt rajta ing. Lehettek volna akár házastársak is, akik utolsó pillanatban ugrottak bele egy alacsony költségvetésű utazásba. Egy olyanba, ahol ő beajult, a pasit meg meglőtték. Volt köztük valami ismerősség, amit Adelita nem tudott megmagyarázni. Mindenesetre egy dolgot tudni akart.

– Hol a picsában vannak a ruháim?

Az őrszem ezúttal gúnyos megadással emelte fel mindkét kezét.

– Ehhez nekem semmi közöm. Te vetted le a rabruhát a kocsi-ban, és te dobtad ki az ablakon.

A nő egy pillanatra elgondolkodott ezen, aztán elengedte a dolgot. Utálta, ahogy kidörzsölte a bőrét a rabruha, és azt is, hogy a lila színe boszorkányként megkülönböztette a narancssárga ruhát viselő „jóasszonyoktól”. A kifejezés még a gyarmati időkből származott, de manapság már csak annyit jelentett, hogy nem boszorkány. Akárhogy is, az elnevezés teljesen téves volt, tekintettel azokra a bűnözőkre, akikkel össze volt zárva. A Miasszonyunkban gyilkosokkal és gengszterekkel volt egy fedél alatt, miközben Adelita egyetlen bűne az erős vérvonala volt, a pusztá létezése.

– Mi az utolsó dolog, amire emlékszel?

Szöszi becsatolta az övét, és leült a kád szélére. Mielőtt a nő válaszolni tudott volna, az agya megfejtette számára a rejtvényt. Hangok és képek összefüggéstelen töredékei peregtek le előtte.

A börtön udvarának porában, az elviselhetetlen texasi melegben: egy kavics, amelyen végig kvarccsík húzódott. Adelita nem hitt a szemének: a börtön udvarát mindennap felseperték, nehogy ott maradjon egy szem kristály. Azonnal felkapta.

– *Para ti, Madre* – suttogta a csukott tenyerébe. – Érted, anya.

Abban a pillanatban fehér fénycsóva tört elő a tenyeréből egy villám erejével.

Tekintete találkozott az őrszem pillantásával.

– Szándékosan hagyta ott a kristályt a börtön udvarán, hogy megtaláljam?

A férfi ismét bólintott. *Beismerem.*

– Honnan tudta, hogy működni fog?

A férfi megvonta a vállát.

– Nem tudtam. Csak reméltem.

– Egyedül is kijutottam volna onnan végül. Valahogy.

– Tudom – mondta a férfi és elvigyorodott. – Csak fel akartam gyorsítani a dolgokat egy kicsit. Eléggé bejön, amikor szikrázol.

Adelita gyanakodva vonta össze a szemöldökét.

– Miért? Neked ebben mi a jó?

Szöszí újra meghúzta a whiskysüveget, aztán a kézfejével megtörölte a száját.

– Elegendem van már abból, hogy mindig a történelem rossz oldalán állok.

Adelita elgondolkodott a férfi szavain, miközben szemügyre vette a tetoválást a csupasz mellkasán; a Földet ábrázolta, mint egy szem pupilláját, melyet a latin mottó vett körül: *Si vis pacem, para bellum*. Ha békét akarsz, készülj a háborúra. Így látták a világot a magafajták: minden fekete vagy fehér, jó vagy rossz; csak győztesek és vesztesek vannak. A férfi a győztesek oldalán állt. Nyilván meg gondolta magát valamikor.

– Össze kell szednünk a holminkat.

– Hova megyünk?

– Emiatt egyelőre hadd aggódjak én.

A nő fejben sorra vett mindent, ami történt, és megpróbálta végiggondolni a lehetőségeit. Mi mást tehetne most? Hova mehetne? Nem jutott eszébe semmi. Nem volt pénze. Nem voltak ruhái. Mostanra már nyilván mindenhová elküldték a fényképét; és szinte biztos volt benne, hogy tűzparancs van érvényben ellene. Ha visszaszakerülne a Miasszonyunkba, az első útja a B udvarra vezetne, ahol a legproblémásabb boszorkányokat szokták megsütni. Már a gondolattól is összerándult a gyomra: nem mehet oda vissza. Soha nem fog oda visszamenni; valahol legbelül pontosan tudta ezt, inkább meghalna. Furcsa volt – és nyugtalanító – hogy ez a fickó segíteni akart neki. El nem tudta képzelni, hogy egy őrszem miért szöktetne meg a börtönből szándékosan egy boszorkányt. Kénytelen elhinni, amit mond. Egyelőre legalábbis.

– Rettenetes munkát végeztél – intett Adelita a férfi oldalán lévő cikcakkos seb felé. – Hadd nézzem meg. Orvos vagyok... vagyis voltam.

Szöszi a nőre vigyorgott.

– Tényleg?

A nő érezte, ahogy előnti a harag.

– Miért olyan meglepő ez?

– Hát nagyon jól verekszel ahhoz képest, hogy művelt hölgy vagy. Figyeltelek a börtön biztonsági kameráin. Nemigen hagyta magad ide-oda taszigálni odabent.

– Mert egy nő csak egyféle lehet, mi?

– Azt nem mondtam.

Szöszi leült a kád szélére, Adelita pedig letérdelt mellé. Minden alkalommal összerándult, amikor a nő kiszedett egyet az elcseszett öltéseiből. Rég volt, amikor New York egyik legforgalmasabb kórházában rezidensként dolgozott... lassan két éve már, hogy nem praktizált... de a mozdulatok még benne voltak a kezében. Anélkül, hogy figyelmeztette volna a férfit, megragadta a bourbonös-

üveget, és rálöttyintett belőle egy kicsit a sebre. Szöszi úgy nyüszített, mint egy csivava, az öklével a mosdónak támaszkodott és összeszorította a fogát.

– Ennyit arról, milyen kemény fickó vagy.

– Sosem mondtam, hogy kemény fickó vagyok.

Adelita vigyorgott, miközben újra befűzte a cernát a tűbe.

– Csinos, apró öltésekkel foglak összevarrni, úgyhogy eltart majd egy darabig. Talán nem ártana, ha ráharapnál egy darab fára vagy valamire, *debilucho*. Nyápic.

A férfi arca sápadt és elgyötört volt a tükörben.

– Hát nem mondanám, hogy jó hatással van a modorod a betegekre.

– Hát nem mondanám, hogy elégedett vagyok az elsősegélykészletteddel. Azt azért tudod, ugye, hogy a jód sokkal olcsóbb, mint a bourbon?

Adelita elvigyorodott, a mosdó feletti tükörben elkapta a férfi pillantását, de a kedélyes viccelődésnek azonnal vége lett, amint a nő észbe kapott. Ez az idegen az Őrség tagja... vagy legalábbis az volt... egyike azoknak, akik miatt az élete rosszra fordult.

Mintha megérezte volna a hirtelen feszültséget, Szöszi mosolyt erőltetett az arcára.

– Egyébként Ethan vagyok.

– Adelita.

A nő nem tudta, mire megy ki a játék. Az anyja mindig a fejébe verte neki és a testvéreinek is, hogy a fehér férfiakkal óvatosnak kell lenniük, ő pedig ezt tapasztalatból is tudta. A szívességeiket ritkán adták ingyen.

Inkább folytatta a varrást.

KETTŐ

Exeter, Devon, Egyesült Királyság

Daniel Sunak haza kellett érnie. Azonnal. Önkéntelenül cselekedett, a teste robbanásra készen. Amikor megkapta Li hangüzenetét, egyszerűen sokkot kapott. Li általában nagyon dühös volt rá, amikor mint valami tartalék játékos, végül előkerült, ha kezdeni kellett valamit az önfejű gyerekekkel. Daniel módszere általában az volt, hogy igyekezett kimaradni a felesége és a lánya konfliktusából, de úgy tűnt, ez most különösen rosszul sült el.

Miközben az autója felé sietett az egyetemi parkolóban, azon gondolkodott, ez alkalommal mit mondott vagy tett Chloe, amittől Li ennyire kiakadt. Csak annyit tudott, hogy biztosan valami szörnyűség történt. Mennyi idő telt el azóta, hogy Li hívta? Öt perc? Tíz? Hús? Daniel képtelen volt megmondani. A pánik miatt elvesztette az időérzékét.

Daniel végre az autója mellett találta magát. A kulcsai után kutatva idegesen végigtapogatta a zsebeit, ahogy szokta. Megvoltak. *Hála istennek.* Bár Daniel teológiai professzor volt (vagy talán épp emiatt), semmiféle istenségben nem hitt, se most, se korábban. Csak kicsúszott a száján, bár az őrszemek manapság ragaszkodtak hozzá, hogy csak az ő puritán Jézus Krisztusuk az egyetlen, igaz Isten.

Daniel a műszerfalán lévő órára pillantott, miközben beült a kocsiba. Majdnem háromnegyed hat volt. Chloénak pénteken

csak délig voltak előadásai, Li pedig otthonról dolgozott. Nyilván mindketten otthon vannak. Ez legalább jó hír. Daniel nagyon zárkózott ember volt, és legjobban Chloe nyilvános kiborulásai feszélyezték. Ki nem állhatta az idegenek ítélkező pillantását, vagy ami még rosszabb, a szánakozó félrenézésüket. Szerencsére ilyesmi csak néhányszor történt az elmúlt évek során.

Miközben Daniel olyan erősen szorította a kormányt, hogy kiféhéredett mindkét keze, a kis autó lefelé száguldott az Exeterre néző dombon. Miközben elhaladt az egyetem egy túlévelűekből és lombhullatókból álló ligete mellett, odavakkantotta az utasítást a telefonjának: Hívd Lit! Csak ekkor vette észre, hogy nem is volt nála a telefonja; biztos a pánik miatt felejtette ott az irodájában a tárcájával és a jegyzeteivel együtt, amelyeket az új könyvéhez készített. Rálépett a fékre, amikor a főépülethez vezető úton lévő ellenőrző pont közelébe ért.

A sorompót sosem engedték le, de mindenki lassított, és megállt, mielőtt szabad utat kapott. A britek már csak ilyenek. Általában az Őrség egyetlen tagja teljesített szolgálatot az Exeteri Egyetem ellenőrző pontjánál, de amikor Daniel ma befelé jött, észrevette, hogy ketten is voltak. Az egyik olyan ötven év körüli férfi lehetett, és szemlátomást nem tekintette igazi hivatásának a katonai szolgálatot. Az arca megereszkedett és közömbös volt; fekete gyakorlónadrágjára rálógott a kerek pocakja. A másik sokkal fiatalabb volt, alig lehetett harminc. Vékony volt és vad, tágra nyílt szemeivel ide-oda pillantott, mint valami macska. Daniel észrevette a felkarján a vörös karszalagot: egy gyakorlatát töltő őrmester, aki bizonyítani akar.

Daniel letekerte az ablakot, és kész volt arra, hogy felmutassa a nyakba akasztható belépőjét, csak hogy kijusson végre, és hazamehessen. Valamennyire sikerült lecsendesítenie a mellkasában remegő pánikot. De a magasan lévő megfigyelőpontjukról mindkét őrszem valami távoli pontot bámult a város túlsó végén. Ekkor Daniel, aki most már ingerült és elkeseredett is volt, ráadásul dolgozott benne

valami félelem is, oldalra fordult az ülésben, és kinyújtotta a nyakát, hogy az ablakon kihajolva láthassa az odalent fekvő Exetert.

A város közepe táján fekete füstoszlop emelkedett a magasba. Egy bomba? Az kizárt Exeter álmos városkájában. Mégis ott gomolygott ez a roppant nagy füstoszlop az ég felé.

Épp ott, ahol Daniel és a lányok laktak.

– Ó, jaj, ne... – sóhajtott.

Daniel egész életét a tudománynak szentelte; és még soha nem került közelébe semmiféle életveszélyes helyzetnek. De abban a pillanatban ösztönösen tudta, hogy szeretett családját halálos veszedelem fenyegeti. Beletaposott a gázpedálba.

A kerekcsikorgása és fejének lüktetése minden mást elhomályosított. Daniel meg sem hallotta, hogy az őrszemek utána kiabálnak, vagy hogy a fiatalabbik rádión jelenti a kihágását. Csak egy dologra tudott gondolni. A vezetőoldali ablak még mindig nyitva volt. Egyelőre nem hallott szirénázást. Bármi is történt, nem régen eshetett meg. Vagy a vidéki költségvetések megkurtításának következtében a tűzoltóknak sokkal tovább tart kiérni a helyszínre. Azt remélte, hogy inkább az előbbiről van szó.

Daniel végigszáguldott Exeteren, ide-oda kanyargott a kertek alatt, hogy kikerülje a dugókat a csúcsforgalomban. Ahogy egyre közelebb ért a fekete füstoszlophoz, a sűrűsödő forgalom és a tátott szájjal bámméskodó embercsoportok miatt egyre lassabban tudott haladni. Kicsin múlt, hogy el nem ütött néhány gyalogost a városi börtön és a mecset előtt. Egy csoportnyi idős, kaftánt viselő férfi rázta Daniel felé az öklét, amikor kénytelen volt lelassítani. Nem intett nekik bocsánatkérően, inkább egyszerűen befordult a következő utcán, és az Odeon felé vette az irányt.

Az idő olyan volt, mint valami gumiszalag, hol kitágult, hol összehúzódott, minden figyelmeztetés nélkül. Annak ellenére, hogy minden másodperc egy órának tűnt, egy szempillantás alatt az úti céljához ért. Pörögtek a gondolatok az agyában, ahogy befordult a

kis zsákutcába, ahol ő, Li és Chloe laktak a kislány kétéves kora óta. Az utolsó ház volt az övék, a leggondozottabb az újonnan, félkörívben épült, homokkő ablakkeretes, élénkvörös téglaházak közül.

A látvány most közel sem volt idilli. Ahogy befordult a sarkon, Daniel arra lett először figyelmes, hogy a környék összes ablaka betört. A házakon, az autókön, mindenhol. Mindent beborított az üvegszilánk: az úton az aszfaltot, a járdát, a kertekben a fűvet. Úgy csillogott a délutáni napfényben, mint valami végzetes konfetti. Valami bomba robbant fel? *Jaj, ne. Ó, istenem, ne.* Daniel rengeteg autó riasztóját hallotta. Fülsiketítő volt a lárma, a tulajdonosok mégsem rohantak kikapcsolni őket.

Ehelyett dermedten álltak az út közepén a házaik előtt, és meredten bámultak előre.

Nem volt se törmelék, se rom. De annak a baljós fehér pornak se volt nyoma, amit annak idején Daniel a Ground Zero környékén látott a híradóban, amikor összeomlott az Ikertorony. Az előtte elterülő látvány kristálytisza volt, Daniel agya mégsem volt képes felfogni, amit látott, ahogy senki más sem hitt a szemének, aki körülötte állt.

Egy örvénylő, fekete felhő gomolygott felfelé arról a helyről, ahol valaha Daniel háza állt. Csak forgott és forgott körbe, mint valami dugóhúzó, de nem mozdult. Az egésznek nem volt semmi értelme. A füstfelhő alatt a háza egy romhalmaz volt. Ne, ezt felejsük is el.

A háza egyszerűen... *nem volt többé.*

Daniel orrlyukai égtek a varázslat erőteljes bűzétől. A zöld fény úgy ölelte az otthonát, mint valami halálos gömb. Inkább érezte, mint hallotta az erejét, ami úgy lüktetett végig a testén, mint egy repülőgép hajtóműve. Az erő felfelé áradt, és kettészakította az eget. A valamikori konyha közelében fortyogott az aszfalt, a forró kátrány gőzszlopokat lövellt magából. Daniel előtt megmagyarázhatatlan módon felrémlt Li képe, amint épp a mosogató mellett áll. Az ottani ablakból nézte a ház mögötti mezőkön legelésző teheneket

és birkákat, onnan csodálta a kellemes, zöld határt, ami olyan éles ellentétben állt a hatalmas, forró és párás Pekinggel, ahol felnőtt.

Daniel teste majdnem feladta, kis híján térdre rogyott, mégis egyre csak a veszteségeire gondolt. Vajon hol volt Chloe? A szobájában, ahogy szokott? A felhajtó kettéhasadt, mintha földrengés sújtotta volna. Vajon oda zuhant bele? A hasadék közepén cseppfolyós kőzet, féhéren izzó láva. Danielnek könnybe lábadt a szeme a gondolattól, hogy a lánya megégett, és a fájdalom úgy hasított bele a gyomorszájába, mintha áramütés érte volna.

Újabb dübörgés hallatszott a kavargó füstfelhőből, mire mindenki felocsúdott a révületből, és hátrébb botorkált.

– Gyere hátrébb! – kiáltotta valaki.

Miközben a többiek hátráltak, Daniel a ház felé futott. Értelmetlen próbálkozásnak tűnt, hiszen ő nem valami tűzálló szuperhős. Szeretett családja odabent porrá lett. Óriási hőség csapott az arcába, ami azzal fenyegette, hogy megperzseli a szemöldökét is, ő pedig nem tudott továbblépni, a lábai nem engedelmeskedtek neki. Képtelen volt közelebb jutni.

Aztán minden előzetes figyelmeztetés nélkül a dübörögve kavargó hőségnek és füstnek egyszer csak vége szakadt. Nem arról volt szó, hogy kialudt, inkább mintha visszafelé pörgött volna, mint egy régi VHS szalag. Daniel házának helyén a levegő kezdett kitisztulni, miközben a füst és az erő egyre kisebb és kisebb lett. Végül teljesen el is tűnt.

Egyenesen egy fiatal lány *testébe* szállt minden.

A tömeg a nyakát nyújtogatta: a levegőben egy sziluett lebegett. A jelenség dacolt a fizika törvényeivel, de nem jobban, mint mindaz, aminek eddig tanúi voltak. A lány arcát beárnyékolta a háta mögött lenyugvó nap, de Daniel azonnal felismerte. Ismerte attól a pillanattól fogva, hogy először tette a kezét a felesége gömbölyödő hasára, és először érezte az aprócska végtagok mozgását.

– Chloe!

Danielből olyan erővel szakadt ki a hitetlenkedés, mint amilyen erővel a forgósél nem sokkal előtte ezen a helyen pusztított. A lányhoz rohant, kikerülte a repedést a kocsi felhajtón, ami hirtelen lehűlt.

Ha Chloe hallotta is az apját, ennek semmi jelét nem adta. Nem is úgy festett, mint a lánya. Mint megannyi tizenéves, Chloe is sokat adott a kinézetére: mindennap smink- és frizurakészítésről nézett videókat a neten. Most viszont haja kócosan az égnek meredt, az arca csupa korom volt. De leginkább a szeme volt más: úgy bámult Danielre, mint valami idegenre. A pillantása fenyegetőnek tűnt, az arcát sötét harag borította. Daniel lelassított, félve nyújtotta a kezét a lány felé.

– ...Chloe?

A lány úgy ereszkedett lefelé, mint egy szappanbuborék. Amint a lába elérte a biztos talajt, az arckifejezése megváltozott. Az arcáról eltűnt a feszültség, a szemei fennakadtak. A teste elernyed, és olyan ájultan rogyott össze, mint egy viktoriánus kisasszony, akit megcsapott a hőség. Daniel még épp időben kapta el, és térdre rogyott mellette a földön. Hirtelen eszébe jutott, hogy ugrott oda Li, hogy elkapja a lányukat estében egy korábbi roham alkalmával. Önmaga védelmében az elméje leállította a gondolatot. Nem tudott Lire gondolni.

Még nem.

Daniel ehelyett magához ölelte Chloét, és úgy ringatta, mintha kisbaba lenne. Szóhoz sem jutott, nemhogy képes lett volna feldolgozni a történeteket. Elméje döbbent csodálattal adózott a hideg földnek, ami percekkel korábban még fortyogott, arra azonban képtelen volt, hogy összefüggést találjon a történetek között.

De az őket bámuló tömeg előrébb járt, és a körükük gyűlt embereken végighullámozott a felismerés. Ha ki is ejtették a tiltott szót, valójában nem volt szükség a beszédre. Ahogy egymásra, majd a karjaiban heverő, katatón lányra néztek, Daniel kiolvasta szemükből az igazságot. Mind látták a házat és a házat körülölelő zöld gömböt: ez földvarázslat.

Boszorkány.

Chloe elemi boszorkány volt.

ÜZZÜK EL A BOSZORKÁNYOKAT!

Ezt a közérdekű hirdetményt az Őrség Főparancsnoksága tette közzé

LEGYETEK RÉSEN!

KALAP

ÉKSZER

VARÁZSIGÉK

GYEREKEK

LEGYETEK RÉSEN! – KALAP

Az elemi boszorkányok minden varázserővel bíró nő közül a legveszélyesebbek. A boszorkányoknak csupán 1%-át teszik ki. Varázslángjuk élénk színű. Varázserejük a négy alapelem egyikéből nyerik: a levegőből (sárga); a vízből (kék); a tűzből (piros); vagy a földből (zöld). Amikor nem használják a lángjukat, varázserejük színe olykor a hajukon vagy a fejbőrükön válik láthatóvá. **ÓVAKODJATOK AZOKTÓL A NŐKTŐL, AKIK KALAPOT VISELNEK!**

LEGYETEK RÉSEN! – ÉKSZER

A kristályboszorkányok csak kristályokon keresztül tudnak hozzáférni a varázserejükhöz. Varázslángjuk mindig fehér. A boszorkányok körülbelül 5%-át teszik ki. Olykor elrejtik a kristályaikat, máskor jól látható helyen viselik őket. **ÓVAKODJATOK AZOKTÓL A NŐKTŐL, AKIK SOK NYAKLÁNCOT, KARKÖTŐT VAGY GYÜRÜT VISELNEK!**

LEGYETEK RÉSEN! – VARÁZSIGÉK

A konyhai boszorkányoknak nincs velük született varázserejük. Egyszerű varázsigéikhez természetes alapanyagokra van szükségük. Legyetek résen, ha a szomszédotokban élő nők éjfélkor vagy teliholdkor, esetleg boszorkányünnepeken (napéjegyenlőségkor vagy samhain idején) elhagyják a házukat. Ha látogatába mentek egy másik nőhöz, nézzetek körül, nem láttok-e üstöt, az Árnyékok könyvét, szárított dolgokkal teli üvegeket vagy bármi más, gyanús dolgot. **LEGYETEK ELŐVIGYÁZATOSAK!**

LEGYETEK RÉSEN! – GYEREKEK

Az „örökösök” azok a lányok, akik varázserő nélkül születnek boszorkányoknak. SOHA ne adj menedéket egy Örökösnek az otthonodban, és ne bújtasd az Őrség elől. Büntetés: tíz év börtön. **JELENTS MINDENKIT AZ ŐRSÉG FŐPARANCSNOKSÁGÁN, AKIRŐL AZT GYANÍTOD, HOGY ÖRÖKÖS!**

ŐRSÉG FORRÓDRÓT:

212 – 285 – 6906

SMS:

555-BOSZI

E-MAIL:

boszieszleles@orsegFP.com

HÁROM

Exeter, Devon, Egyesült Királyság

Exeterben legalább volt annyi jóérzés, hogy legyen egy reptere, úgyhogy Jake Pembroke, az Őrség vezető ügynöke nem utazott olyan hosszasan és rosszul, ahogy várta. A magángép eseménytelen út után szállt le, ő pedig percekben belül brit földre lépett.

A hívás gyakorlatilag abban a percben befutott az Őrség Főparancsnokságára, a New York-i Orchidea toronyba, amint a hőtevékenységet észlelték a Védelmi egyezmény műholdjai. Jake egy órán belül a levegőben volt. Amikor a Főparancsnoksághoz először befutott a jelentés, még a gondolatától is rosszul lett, hogy a New Hampshire-i Exeterbe kell mennie. Aztán amikor rájött, hogy egyenesen az angliai Exeterbe kell repülnie, kis híján megütötte a guta. De az Őrség főparancsnoka, Numero Uno, nem volt türelmes kedvében. A fenébe is, Uno sosem várt senkire; úgy köpte a parancsokat, ahogy más ember levegőt vesz.

– Számítok rád, Korbács! – mondta nyersen Uno a belső vonalon.

Jake keble dagadt a büszkeségtől, ahogy mindig, amikor Uno az általa kitalált néven szólította. *Korbács: engedelmességre szorító, ütlegető eszköz.* Korbács küldetésének érezte, hogy megbüntesse azokat, akik erre rászolgáltak, és senki sem érdemelte meg jobban a büntetést, mint a boszorkányok. Mérgező kurvák voltak, termé-

szetellenes időzített bombák. Korbács addig nem nyugodhat, míg a boszorkányok el nem tűnnek a föld színéről.

– Ő az, érzem.

– A műholdképek nem egyértelműek, főnök. – Jobbnak látta nem szítani tovább Uno izgalmát. Ha ő is azon spekulálna, hogy a Kiválasztottról van szó, aztán mégis kiderülne, hogy valami téves riasztás, Uno kiakadna, és Korbács a fejével fizetne érte.

– Már majdnem három hónapja semmi fejlemény nincs a különleges projektünkben. – Uno dühétől recsegni kezdett a vonal. – És fél éve már nem vertünk fénybilincsbe még egy nyomorult kristályboszorkányt sem.

Korbács túlságosan is örült annak, hogy az főparancsnoknál ilyen kivételezett helyzetben van, úgyhogy inkább nem akart kockáztatni. És egyébként is imádta a munkáját, és kész. Mint a legtöbb istenfélő puritán férfi, ő sem viseltetett türelemmel a varázserővel bíró nők iránt. Ki akarta törölni a létezők közül ezeket a hitetleneket, mint az a bosszúálló angyal, Száriel. Fénybilincssel és fénybottal a kezében Korbács már nem félt a varázserővel bíró nőktől úgy, mint huszonöt évvel ezelőtt. Soha többé nem fél egy nőtől.

– Még ma éjjel odarepülök, főnök.

Az exeteri reptéren Korbács végzett néhány fejkörzést, megmozgatta vastag nyakát, és élvezettel hallgatta, ahogy ropog a válla. Már érezte is a jet laget: a koponya hátsó részéről induló lüktető fejfájást, a gyomrába hasító fájdalmat, ahogy a gyomorsava ide-oda mozgott odabent. Az izmai összerándultak az ingerültségtől.

Egy nő várta a kifutón. Magas volt, negyvenöt körüli, tíz évvel ezelőtt vonzó lehetett. Úgy állt, mint egy férfi, a lábait szétvetve, a karját a háta mögött összekulcsolva. Úgy is öltözött, mint egy férfi: öltöny, kabát és nyakkendő. Korbács kérdés nélkül is tudta, hogy a kormánynak dolgozik. A nő arkifejezése tartózkodó, de éber volt. MI6. Vagy talán MI5. Sosem tudta, mi a különbség, de nem is igazán érdekelte. Most már csak egy biztonsági szolgálat számított: az Őrség.

A nő felmutatott valami igazolványt.

– Uram! Stephanie Ripley ügynök vagyok. Azért küldtek, hogy megkönnyítsem az itteni munkáját, és felajánljam a brit kormány segítségét, ahogy azt a Védelmi egyezmény protokollja is előírja.

Korbács még mindig alig hitte el, hogy ideát a jóasszonyoknak is megengedik, hogy a biztonsági szolgálatoknál dolgozzanak, de hát ezek az angolok mindig házhoz mentek a pofonért. Ha Korbácson múlt volna, nem csak a boszorkányságot és minden hozzá tartozó mítoszt és legendát helyezett volna törvényen kívül. Ha rajta múlt volna, akkor *minden* nő a konyhában tölti az idejét gyerekekkel a hasában. Ott, ahol a helye van.

Korbács tetőtől talpig szemügyre vette a nő testét, hogy felidegesítse.

– Arra fogadni mertem volna.

Ripley nem reagált, csak farkasszemet nézett a férfival olyan passzív-agresszív módon, ahogy a britek szoktak. Lehetett volna benne annyi, hogy alázattal lesüti a szemét. Akkor legalább tudta volna, hogy felkeltette a nő érdeklődését. Félnie kellene tőle, és akarnia őt, lehetőleg ebben a sorrendben. Korbács már ötven felé járt, de a teste fiatalosabbnak tűnt. Majdnem százkilencven centi volt és száztizenöt kiló, az alakja pedig, mint egy félistené abban a kifinomult stílusú, sötét öltönyben, amit az Őrség ügynökei viseltek. Karakteres arcvonásai, kék szeme és ősz haja vonzónak tette. Nem volt jóképű a hagyományos értelemben, inkább feltűnő. A nők már rég értésére adták, hogy a kedvéért szívesen ledobják magukról a bugyit.

– Hol a faszban vannak az ügynökeim?

A nő arckifejezése örjítően közömbös maradt.

– Exeter lakossága kevesebb, mint százharmincezer, uram. A környező településeké még ennyi sincs. A kormányunkkal kötött Védelmi egyezménynek megfelelően ötvenezer lakosonként egy Őrség-tagot kell biztosítanunk.

Korbács elvégezte a számítást fejben. Nem szívesen vallotta volna be, de mivel egyre jobban elhatalmasodott rajta a jet lag, ez nem is volt olyan egyszerű.

– Várjunk csak. Összesen öt ügynök van ebben az istenverte lyukban?

– Igen, uram. Már mindannyian a hőkibocsátás helyszínén vannak. – Ripley jeges modora kissé felengedett, amikor hozzátette: – Plusz a *mi* ügynökeink és a rendőrség.

A mögöttes üzenet nyilvánvaló volt: *Nincs szükségünk magukra, és nem is akarjuk, hogy itt legyenek, jenkik.*

Korbács körülnézett a leszállópálya környékén, miközben a nő kikísérte a reptérre. Elszórva néhány repülőgépet látott, és egy kis, üvegtáblákkal borított épületet, amelynek a bejárata felett ez állt: EXETER INTERNATIONAL. Az éjszakai égbolt végtelen sötétséggel borult rá a kifutóra, nemigen volt errefelé fényszennyezés. Arra tippelt, a reptér környékén szántóföldek vannak. Felhúzta az orrát: ez tehénszar? Jézus. Tényleg a világ végén voltak.

Miközben beszálltak a rájuk várakozó, csillogó, fekete Bentley-be, a férfi kimerültsége ellenére is megpróbált a brit ügynök szavaira összpontosítani. Kedvelte az autókat, ehhez legalább értettek a britek. Miközben a férfi szemügre vette az autó belsejét, és magába szívta az új bőr szagát, a nő egyre csak mondta és mondta a magáét.

– Minden itt van benne, uram – fejezte be a mondanivalóját Ripley, és átadott neki egy mappát.

A férfi sóhajtvá vette el a dokumentumokat a nő kinyújtott kezéből. A britek odavoltak a papírokért. Átlapozta az aktát. További aggasztó dolgokat olvasott. Exeter fehér brit és fehér ír népessége az elmúlt húsz évben egyre csak fogyott. Ezzel éles ellentétben a kínaiak és más ázsiai etnikumokhoz tartozó lakosok létszáma elképesztő mértékben, 400%-kal nőtt. A világ tényleg megállíthatatlanul rohant a pusztulás felé.

Korbács az ülésre dobta az aktát, amikor az autó lelassított. Megérkeztek. A korábbi átlagos angol utca, amelyet jómódú, középosztálybeli családok otthonai szegélyeztek, most úgy festett, mint ahol bomba robbant: üvegszilánkok borították az aszfaltot, az utca felett pedig viharfelhőkként gomolygott a füst.

– Szóval ez a következő fejezet – mondta a férfi örvendezve, miközben Ripley hitetlenkedve bámult rá. Szemlátomást még soha nem kísért az Őrség magas rangú ügynökei közül senkit sem. Nem volt nagy dolog, de Korbács örömét lelte ebben a kis győzelemben.

– Az eset jól mutatja, hogy a brit kormány *valójában* nem törődik a Védelmi egyezmény betartásával. Fel fogom hívni az Őrség főparancsnokságát az amerikai nagykövetségen, és kérek egy megfelelő számú ügynökből álló kontingenst. Amikor ideérnek, hívja vissza a rendőröket és az ügynökeit. Meg se próbáljon késleltetni, akadályozni vagy kurvára a közelembbe se jönni. Megértette?

Ripley a cipőjét bámulta.

– Igen, uram.

Korbács elvigyorodott. Végre.

– Jó kutya.

A rádiójába motyogó Ripley-t hátrahagyva, természetes testével kikászálódott a járműből. Egy nála jóval alacsonyabb és vékonyabb, fiatal őrszem állt előtte.

– Barnabas Carter, uram. A 42. gyalogsági hadosztály 905-ös számú őrszeme.

Carter szemmel látható élvezettel használta az örköszöntést az üdvözlésére. Fiatal bika volt. Egy újonc őrmester, erről árulkodott a vörös karszalagja is. De Korbács azonnal tudta, hogy egy rokonlélek áll előtte. Láta a szemében. A fiút valami hideg határozottság vette körül, amiből a férfi tudta, Carter bármit megtenne, hogy feljebb jusson. Még egy fémből készült újpuritán kitűzőt is viselt a gallérján, két egymásnak feszülő öklöt, ami csak úgy csillogott a reflektorfényben. Carter régi, kezdő ügynök önmagára emlékeztette Korbácsot.

– Pihenj, katona. Szóval, mégis mi az ördögöt csinált, hogy ebben a porfészekben ragadt? – Korbács nem állta meg, hogy ne piszkálja kicsit, mert kíváncsi volt, mit fog mondani.

Becsületére legyen mondva, Carter meg sem rezgett.

– Isten útjai kifürkészhetetlenek, uram.

– Így igaz, katona. Milyen hírekkel szolgál nekem?

– Talán az lesz a legjobb, ha saját maga vet rá egy pillantást, uram.

– Értettem.

Carter épp körbevezette volna a helyszínre, de Korbács egyenesen átvágott a rendőrségi kordonon. A fiatal fiúval a sarkában ügyet sem vetett a halálsápadt szomszédok tömegére, meg az angol rendőrtisztekre a neonsárga láthatósági mellényükben. Legalább arra azért gondjuk volt, hogy reflektorokat állítsanak fel, miközben a technikusok a vegyvédelmi felszerelésben dolgoztak. Ripley sem mirekellő brigádjának több tagja is úgy állt ott, mint akik végképp elveszítették a fonalat. Az ég szerelmére! Nem csoda, hogy ezt a kis szigetet menő utódjának, az Egyesült Államoknak kell megmenteni. Már megint.

Korbács elért a kis zsákutca végére. A házak vörös téglából és homokkőből épültek, szépen kivitelezett, kíváncsú épületek. Az amerikai tucatkertvárosi otthonok brit változatai.

– Mit néztek itt?

– Hát épp ez az, uram. A ház gyakorlatilag eltűnt.

Leesett neki.

– Jóságos ég!

Korbács meredt tekintettel bámulta az üres helyet, ahol valamikor az utca végi ház állt. Láta a megolvadt aszfaltot, a repedést a járdán, és ott, az egykori kocsifelhajtó helyén a hasadékot, amely nagyjából három méter mély lehetett. Letérdelt mellé, és két ujjával megérintette. Ahogy azt gyanította is, teljesen hideg volt. Akár földrengés is okozhatta volna.

Leszámítva, hogy azt minden kisiskolás tudja, Angliában nincsenek ilyen erősségű földrengések.

Korbács korábban arra gondolt, ez is csak egy újabb hiábavaló vállalkozás, de most érezte az egyre növekvő izgalmat a mellkasában. Talán végre lesz mit jelentenie a főparancsnoknak a „különleges projektjükkel” kapcsolatban.

Carter lihegett.

– A szemtanúk szerint volt itt egy lány. Pont a rombolás kelles közepén, de neki nem lett semmi baja. Mintha ő maga okozta volna.

– Azt akarja mondani, hogy egy *kislány* csinálta ezt?

Korbács úgy érezte, az izgalom helyére hányinger költözik. Az ismeretes volt előttük, hogy a pubertás kezdetekor az elemieknél előfordulhatnak balesetek, ha a varázserejük azzal egy időben jelentkezik. Ez bármilyen életkorban bekövetkezhet, de általában mégis kilenc és tizenöt éves kor között jellemző. De korábban ezek a balesetek kimerültek olyasmikben, mint például a szemtanúk megperzselődtek, illetve kisebb árvizek, szélrohamok vagy gejzírek keletkeztek, esetleg volt egy kisebb sziklaomlás vagy egy mini forgószél. De ilyesmire még nem volt példa.

Carter belenézett a jegyzeteibe.

– Nem. A szemtanúk vallomása szerint Chloe Su csinálta, aki ebben a házban lakott. Tizenkilenc éves.

Korbács nyugtalansága egy kissé alábbhagyott. Csak egy dolgot utált jobban az elemieknél, a még gyerekkorú elemieket. Szinte képtelenség volt őket kontrollálni, mivel még hiányzott belőlük a logikus gondolkodás képessége. Sajnos az átlagpolgár még mindig inkább a gyereket látta bennük, semmint a potenciális fenyegetést. A férfi még mindig reménykedett abban, hogy a kiskorú boszorkányokra is kiterjesztik a Védelmi Törvényeket. Hopkins elnök 2016-os hivatalba lépésekor azonnal elindította a Megelőző csapás nevű törvény bevezetését, amiben követelte a kristályboszorkányok és

tizenennyolc év feletti örököseik bebörtönzését. A Védelmi egyezmény tagországainak nem mindegyike egyezett bele az örökösök börtönbe zárásába, de legtöbbjük támogatta az Őrség tervét, miszerint „ki kell gyógyítani” a kristályboszorkányokat az őket sújtó varázs átka alól azzal, hogy elküldik őket az angyalbarlangokba. Sajnos a kúra nem használt, de ezt a polgároknak nem kellett tudniuk.

– A szülei?

– Az apját látták a ház előtt. Az anyja eltűnt, valószínűleg... – Carter abba az irányba nézett, ahol valaha a ház állt, és a megfelelő szót kereste – ...eltűnt.

Korbács felegyenesedett.

– Hol van most a lány?

– Elment. Az apja elszárgult vele az autóján, mielőtt az Őrség kiérhetett volna. – Lemondóan intett a britek felé, mintha semmi hasznuk nem lenne. Nem is volt.

– Ez mikor történt? – kérdezte Korbács, miközben továbbra is képtelen volt levenni a szemét a kettéhasadt földről.

– Tegnap délután öt körül.

Korbács a csuklóján lévő órára nézett. Majdnem hajnali négy volt. A szökevényeinek majdnem húsz óra előnyük volt.

– Van még valami, uram. – Carter a közelben felállított fehér sátor felé intett a fejével. A brit sátrakkal ellentétben ennek az oldalán az Őrség jelképe díszelgett: egy hatalmas, figyelő szem, a pupillája maga a Föld. – Egy kristályboszorkány a helyszínen tartózkodott, és segített nekik a szökésben.

Korbács összecsapta húsos tenyerét.

– Csak nem?

A fehér sátor előtt álló őrszem vigyázzba állt, amint odaért. Az alacsonyabb rangú tiszt testbeszéde ijedtségről árulkodott, amikor meglátta, hogy maga a Korbács érkezett meg. A híre mindig megelőzte, még ezen az isten háta mögötti helyen is.

– David Moore, uram. A 657-es számú őrszem.

Korbács elhúzta a száját. Nem volt kedve beszédbe elegyedni Moore-ral, egy ilyen kövér, sörhasú fasszal. Az őrszemek kiküldetése hosszú volt, néha két-három évig is eltartott. Moore puhány lett, és az egész hozzáállásán látszott, hogy nem volt már éber. Észrevette, hogy az őrszem bal kezén arany karikagyűrű csillog. Csak nem fogta magát, és feleségül vett egy angol tyúkot? Ezt az ellenséggel való lepaktálásként is értelmezhető.

– Azt azért ellenőrizték, hogy nincs-e a boszorkánynál kristály, ugye?

A kristályboszorkányok ugyanis az általuk választott kristály vagy ékkő közvetítésével tudták felhasználni a varázserejüket, innen kapták a nevüket is. Nem varázstehetséggel születtek, mint elemi nővéreik, hanem ki kellett tanulniuk a bennük szunnyadó erő használatát, de a kemény munka olykor túlszárnyalta a természetes tehetséget, és épp olyan veszélyesek is lehettek, mint az elemiek. Jobb, ha az ember nem becsülte alá képességeiket.

– Természetesen, uram.

Korbács félrehúzta a sátorlapot, és Carterrel a nyomában bebújt. Alig tudott felegyenesedni odabent, de nem érdekelte. Egy nagydarab nő ült szétvetett lábakkal a sátor közepén, a kezét kábelkötözővel kötötték össze a teste előtt. Volt a nőben valami letargikus, valami közönyös. A feje a mellkasára csuklott, nyál csorgott ernyedt ajkairól tekintélyes dekoltázsára. Egyértelmű volt a rossz állapot oka: fejét az Őrség fénybilincse fogta körül. A kijelzői zölden villogtak, balról jobbra, mint valami gyilkos tiarán a smaragdok.

– Rita Morrison, az egyik szomszéd – olvasta fel Carter a jegyzetfüzetéből. – Az exeteri St. David vasútállomáson fogtuk el menekülés közben.

– Szép munka, újonc. – Korbács leguggolt az elcsigázott nő mellé. A nő szeme kifejezéstelen és fátyolos volt. Teljesen elmerült önmagában. – Nyugtalanító, hogy milyen sok kristályszejha működik észrevétlenül.

Korbács csettintett egyet, Carter pedig a kezébe adta a fénybilincs szabályzóját, amely egy aprócska vezérlőszerkezet, különféle gombokkal. A két fő nyomógomb piros, illetve zöld színű volt, a kettő között pedig volt egy kisebb, sárga színű gomb is. Korbács tétovázás nélkül hüvelykujjával megnyomta a zöld gombot.

Rita mély levegőt vett. A szeméről eloszlott a homály, és a két előtte álló őrszemre emelte a tekintetét. Talán a tudatalattija már tudta, hol van, mert alig két másodpercen belül kapcsolt. Leírhatatlan düh jelent meg a tekintetében.

– Disznók! – Felköhögött egy adat slájmot a torkából, és leköpte Korbácsot.

A váladék a férfi cipőjén landolt, de az nem reagált rá. Épp elég kristályboszorkányt vallaszt már életében ahhoz, hogy tudja, hogyan viselkedjen velük. Gyors egymásutánban kétszer is megnyomta a szabályzón a piros gombot. A fénybilincs zöld fénye sárgára váltott, miközben egyenesen a boszorkány koponyájába vezette az elektromosságot. Rita felsikoltott, és összekötözött kezével a fejéhez kapott. Ahogy a fájdalom alábbhagyott, a nő előrehanyatlott, és az erőlködéstől lihegve támaszkodott a kézfején.

– Ez mindössze száz millijoule sztatikus elektromosság volt. Ezerháromszázötven már halálos adag. – Korbács elmosolyodott, bár a mosolyában nem volt semmi melegség.

Rita nagy nehezen felemelte a fejét. Még mindig dühös volt, de Korbács nagy meglepődésére a szemében már félelem is tükröződött. Felé fordította a szabályozót, hogy láthassa a számlapot. Egészen ezerötszázig volt beosztva. Hagyta, hogy eljusson az információ a nő agyáig.

– Kész vagy válaszolni a kérdéseinkre, Rita?

A nő összeszorította a száját, hogy ne mondja ki azonnal, amit gondol. Korbács úgy döntött, ad még neki egy esélyt, hogy megfontolja az együttműködést. Nem volt ő szörnyeteg.

– Mesélj a lányról. Mi volt a választott eleme? Arra tippelek, hogy a tűz. Vagy inkább a levegő, hogy így eltüntette a házat?

Rita pillantása sötét volt a haragtól.

– Semmit. Sem. Tudok.

– Hazudik – jelentette ki Carter, miközben a kezében tartott bőrkötéses jegyzetfüzetbe pillantott. – Több szemtanú is azt állítja, hogy zöld fényt láttak a ház körül.

Korbács csettintet a nyelvével, mint aki csalódott Ritában. A zöld lángok a föld elemre utaltak, a legfélelmetesebb elemi boszorkányokra. A férfi újra megnyomta a piros gombot, és nyomva tartotta. Rita felüvöltött és görcsösen rángatózott, a szemgolyói fennakadtak az erős áramütéstől. Korbács elengedte a gombot. Nem hagyta, hogy Rita teljesen magához térjen, már záporoztak is felé az újabb kérdések.

– Tudtad, hogy a lány elemi boszorkány? Talán az anyja elmesélte?

Rita mélyeket lélegzett.

– Nem. Alig ismertem őket.

Carter közbeszólt, már nem is palástolta az ingerültségét.

– Tovább hazudik. Majdnem tíz éve laknak egymással szemben.

Korbács figyelmeztető pillantást vetett Carterre, mielőtt feltette a következő kérdését.

– Nem hiszek neked. Azt gondolom, együtt jártatok a boszorkányok gyülekezetébe... te, a lány meg az anyja. Hányan vagytok még itt Exeterben?

– Már megmondtam. Sehányan.

Korbács közelebb hajolt hozzá. Tudta, hogy félelmet kelt benne, hiszen reszketett, és könnyek csorogtak végig vörös arcán.

– Rita, vannak lányaid és unokáid? Esetleg nővéreid, unokahúgaidd?

A nő határozottan válaszolt:

– Nincsenek. Csak egy fiam van. Nőtlen. Nincsenek gyerekei. Hála az *istennőnek*.

Korbács még mindig túl sok dacot látott az öreg néember szemében, ami nem volt az ínyére. Rita ezt nyilván megérezte, mert véres fogaival vicsorgott felé. Elharapta a nyelvét, amikor a férfi sokkolta.

– Ne felejtse el, Rita, hogy az Őrségnek angol földön is joga van eljárni. A honfitársaid nem tudnak megvédeni.

De a nő továbbra sem szólt egy szót sem. Korbács sziszegve vett levegőt. Ezzel nem mennek semmire. Soha nem értette, miért voltak ezek a pogányok ilyen makacsok. Nem fogták fel, hogy nem nyerhetnek? Még egy utolsó esélyt adott a nőnek.

– Ha segítesz nekem, az azt jelenti, hogy a hátralévő éveidet egy brit boszorkánybörtönben élheted le odafent északon... De ha nem, akkor deportálunk a tengerentúlra, az egyik legkorszerűbb amerikai angyalbarlangunkba.

Korbács örömmel látta, hogy a ráncos öregasszony szeme kidüledt. A brit pletykalapoknak köszönhetően már nyilván hallott az amerikai „angyalbarlangokról”. Amerikában sokkal rosszabb körülmények között, fénybilincsből tartották fogva a kristályboszorkányokat. A beszari, brit börtönök pont arról voltak híresek, hogy kesztyűs kézzel bántak velük. Ideát még az örökösöket sem csukták le, hogy rohadjanak meg, hacsak nem voltak „aktív részesei valamilyen terrorcselekménynek”. Mintha az angolok sose hallották volna azt a régi bölcsességet, hogy *könnyebb megelőzni, mint gyógyítani*. Seggfejek.

De Rita dacosan, állát magasra emelve nézett a férfi szemébe.

– Nem vagyok egyedül. Mind összetartozunk. Anyám, védelmezz, és mutass utat...

– Ó, Rita! – sóhajtott Korbács, amikor meghallotta, hogy a nő belekezd az ostoba kristályboszorkány imába. Ez az öregasszony reménytelen eset volt. Gyors egymásutánban kétszer is megnyomta a gombot.

Rita rázkódni kezdett a fájdalomtól, de utolsó lélegzetével még sikerült elsuttognia:

– ...*felajánlom magam a fénynek!*

Korbács újra megnyomta a piros gombot.

Michael Hopkins elnök Dr. Miriam Stone meggyilkolása után elmondott, rendkívüli beiktatási beszéde 2016 áprilisában (átírat)

Sötét napok ezek. Az, hogy most én itt állok az emelvényen önök előtt, egy katasztrofális veszteség miatt lehetséges. Köszönettel tartozom az elődömnek, Dr. Miriam Stone-nak, aki feláldozta magát. Annak szentelte az egész életét, hogy előmozdítsa a békét az emberek, a jóasszonyok és a boszorkányok között. Lehet, hogy nem értettünk egyet abban, hogy mi erre a legjobb módszer...

(Hangos bekiabálások. Az Őrség tagjai előrelépnek; Hopkins egy intéssel maga mögé parancsolja őket a színpadon.)

Nem, nem, igazuk van. Senki nem állítja, hogy rajongtam a módszereiért; hazugság lenne mást állítanom. És én egy dolgot sosem fogok tenni: nem fogok önöknek hazudni. Főleg nem most, amikor annyi minden forog kockán, és amikor annyi tenivalónk van...

(HUHOGÁS a tömegből.)

A Megváltónkhoz imádkoztam útmutatásért. Az újpuritánok, mint én is, a logikában hisznek; abban, hogy vissza kell metszeni a szükségtelen dolgokat, és felszínre kell hozni odabentről a legfontosabb igazságot. A Mi Urunkkal folytatott beszélgetéseim során világossá vált számomra, hogy túlzottan engedékennyé váltunk Dr. Stone vezetése alatt. Hittünk a boszorkányoknak, amikor azt mondták, ők békés lények. Még akkor is, amikor az Elátkozott Fény megszületett, megmutatva nekünk, hogy a boszorkányság nem más, mint az állam által jogosan szankcionált terrorizmus, amely tömegeket képes elpusztítani. De mi még akkor is haboztunk, és hittünk a baloldalnak, Ms. Geraldine NDeritunak és az Örökösök bandájának, amikor azt mondták, előítéletesek és kicsinyesek vagyunk.

(Egyetértő lárma, elhaló bekiabálások.)

Legutóbbi becsléseink szerint a nők mintegy ötven százaléka bír valamiféle varázserővel...

(Döbrent csend támad a tömegben.)

Igen, igen, tudom. Ezek félelmetes statisztikák. De barátaim és híveim, nem szabad félnünk, erősnek kell lennünk! Nem szabad elfelejtenünk, hogy az ötven százalék nagy részének varázserője nem veleszületett erő. Pusztán csak amolyan női hagyományról van szó: szerencsehozó varázsigékről; oltalmazó imákról és házi áldásokról. Van egy maroknyi férfi, akik talán szintén részt vesznek ezekben a természetellenes szokásokban...

(Kiáltások a tömegből: SZARHÁZIAK!)

Ugyan, ugyan. Puritánként megértőnek kell lennünk. Ezeket a férfiakat talán boszorkányok nevelték fel; nem csoda, hogy eltévelyedtek, ha csak ezt látták maguk körül. A mi feladatunk visszavezetni őket a helyes útra, messze olyan bálványoktól, mint a hármass istennő. Mindezt figyelembe véve az úgynevezett „konyhai boszorkányokat” megkérjük, hogy adják át magukat az Őrségnek... Üzenem nekik: Szolgáltassátok be az *Árnyékok Könyvét* és az üstjeiteket, semmisítsétek meg a családi varázsigéteket. Vegyetek részt az átnevelő tanfolyamainkon, és járjatok el a diplomainkba. Ha így tesztek, az újpuritánoknak nincs több vitája veletek.

A boszorkányság szentségtelen háromságában a kristályboszorkányok következnek. A boszorkányok kevesebb, mint öt százalékát teszik ki ezek a nők, akik látens, velük született varázserőt hordoznak a vérükben. Tanulással és a kristályok segítségével férnek hozzá, innen kapták a nevüket. Ezennel megtiltom a kristályok felhalmozását és a velük való kereskedelmet, és beszo-
gáltatásuk esetén amnesztiát ajánlok. Igen, ebbe beletartoznak a kedvenceink is: a gyémántok, a zafírok és a rubintok. Sajnálom. De jobb félni, mint megijedni!

Ugyanakkor a kristályok a természetben is előfordulnak, ezért elővigyázatosnak kell lennünk. Figyeljétek, nem kerül-e elő ilyen átkozott dolog a kertetekben, a földetekben, és amennyiben ilyesmit találtok, szolgáltatassátok azt be az Őrségnek. Jobb, ha nem tesszük ki ezeket a nőket a kísértésnek.

A kristályboszorkányoknak pedig azt üzenem: Gyertek el hozzánk, meg tudunk benneteket gyógyítani. A legmodernebb angyalbarlangjaink rendelkeznek azzal a technológiával, amely biztosítja számotokra, hogy többé ne kelljen együtt élnetek ezzel az átkokkal. Akárcsak a konyhai boszorkányok esetében, ha megteszitek, és önként jelentkeztek, nem vitatkozunk tovább veletek. Békén hagyunk benneteket és a lányaitokat is, akiket ti örökösöknek hívtok.

Szerencsére elemi boszorkányból nagyon kevés van. A boszorkányok kevesebb, mint egy százalékát teszik csak ki ők. Azonban ezzel együtt is, túl sok ilyen nő van egy akkora országban, mint az Egyesült Államok. De biztosíthatom önöket arról, hogy az Őrség tudósai nagyon keményen dolgoznak azon, hogy ne kelljen tovább együtt élnünk az elemi boszorkányok jelentette veszéllyel. Az a természetellenes, mérgező erő, melynek választott elemükön: a tűzön, vízen, levegőn vagy földön keresztül birtokába jutnak, monumentális lehet. Dr. Miriam Stone az életével fizetett azért, mert előzékeny volt ezekkel a veszélyes némberekkel. Mi nem követjük el ugyanezt a hibát!

(További HUHOGÁS és kiabálás)

Tehát ma kijelentem, hogy minden nőnek fel kell adnia a varázslatok biológiai rítusát, vagy kénytelen lesz a legszigorúbb büntetéssel szembenézni. Az egész civilizációnk megmaradása forog kockán.

De hogyan fogunk hozzá ehhez a szívfájdítóan elkerülhetetlen munkához? Nos, először talán tisztáznunk kell, ki is boszorkány valójában. Nem akarunk minden nőre ujjal mutogatni, mintha

mindannyian potenciális bajkeverők vagy még annál is rosszabbak lennének. Ez abszurd lenne. Én a csodálatos Marianne büszke férje vagyok...

(A nő integet.)

...és két lányom is van, az én gyönyörűségeim: Regan és Alice.
(Mindkét lány mosolyog és meghajol.)

Tehát elismerem, ahogy ti is sokan, hogy jóasszonyaink erős szövetségeseink lehetnek a sötétség művészetével vívott harcunkban. Bevilágítják az utat, és gondoskodnak arról, hogy minden férfi, gyerek és nő biztonságban legyen. Hadd mondjam el, mi az az öt jellemvonás, ami egyértelművé teszi, hogy valaki boszorkány.

Első: A boszorkány természetellenes. Lehet, hogy azt állítják, így születtek, de az emberiség érdekében dönthetnek úgy, hogy lemondanak mérgező varázserejükről.

Második: A boszorkány veszélyt jelent a közösségünkre. A jóasszonyok és a férfiak nincsenek addig biztonságban, amíg a varázslatokat eltűrjük. Ez mostanra már világossá vált.

Harmadik: A boszorkányhagyomány eretnekség, a mi Urunk és Megváltónk meggyalázása. Tanulnunk kell a történelemből.

Negyedik: A boszorkány gonosz.

(Ismét döbrent csend támad.)

Igen, kimondtam. Engem nem köt gúzsba a politikai korrektség nyúlszívű halandzsája, ahogy más istenfélő amerikaiak sem kellene, hogy megakadályozzon a cselekvésben. Ha elfogadjuk, hogy a mágia nem Istentől való, akkor arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a vérükben hordozott varázslatot magától az ördögtől kapták.

És végül, az ötödik: A boszorkányoknak minden lehetséges eszközzel ellen kell állnunk. Hangsúlyozom: Minden. Lehetséges. Eszközzel.

Nehéz döntések előtt állunk. Lesznek olyan büntetések, amelyeket egyesek igazságtalannak vagy észszerűtlennek tartanak

majd. De nem szabad meginognunk. Eddig toleránsak voltunk; eddig türelmesek voltunk; eddig megértőek voltunk. De ahelyett, hogy együttműködtek volna velünk, a boszorkányok halált és pusztulást hoztak ránk az Elátkozott Fény révén. Mérgező vademberek, terroristák. Ami sok, az sok.

Ki tart velem?

(A tömeg boldogan ORDÍT.)